

## Höljd natt

På natten, mot gryningen, har kustens alla ljus dött  
Och vinden rör sig. Rör sig i mörkret  
Havets slumrande kraft, inte mer bestlik än människolik,  
Inte att jämföras; sig själv och sig själv.  
Dess andetag mot stranden föser ihop världen med en dimma; inga stjärnor  
Dansar på himlen; inga skeppsljus glimmar.  
Jag ser de tunga granitkropparna på uddens klippor,  
Som var uråldriga här innan Egypten fick pyramider,  
Svälla mot himlens grå, och bortom dem grenar på unga träd  
Som jag planterade samma år som Versaillesfreden.  
Men här är den slutliga, ståtliga freden. Före den första människan  
Fanns stenarna här, havet, cypresserna  
Och den bleka regionen i dimmans sträva stenkupol där månen  
Faller i väster. Här är verkligheten.  
Det andra är en spöklik episod; när det frågvisa djurets  
Förströelser tystats: den mörka prakten.